

VALLEI VAN CALYPSOS

Gebroken
Poort

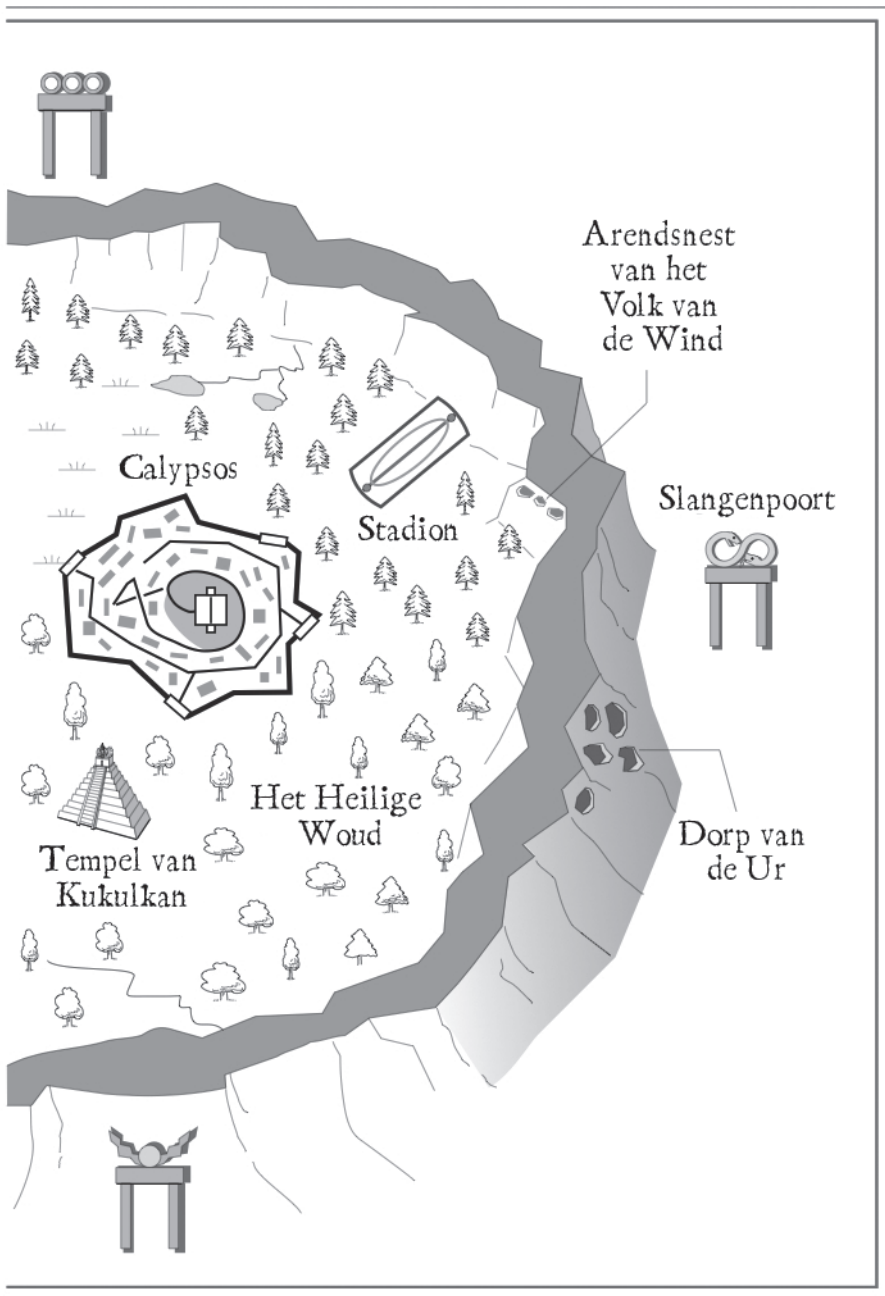

Buitenbos

Akkerland

Noorden

GRAFROVERS

De man vluchtte de steile helling van de berg in de jungle af. Zijn laarzen gleden weg in de drekkige laag natte bladeren en glibberige modder. Kleverige takken en klauwende doorns probeerden hem te verstrikken, maar hij stormde er dwars doorheen.

Mag niet stoppen...

Bij een scherpe haarspeldbocht moest hij uit alle macht inhouden om niet halsoverkop in het ravijn naast het pad te storten. Hij gooide een arm opzij om zijn evenwicht te bewaren en slipte in de modder de bocht om. Zijn andere hand hield het in papier gewikkelde pakje tegen zijn borst geklemd. Ondanks de bijna-val rende hij nog sneller verder. Hij wierp een blik over zijn schouder.

Er raasden nog steeds vuren op de top van de berg.

De inboorlingen noemden die plek *Montaña de Huesos*.

De Bottenberg.

Het was een vervloekte plek die door iedereen werd gemeden. De piek rees op uit het smaragdgroene oerwoud van het schiereiland Yucatan, waar Mexico grensde aan het zuidelijke buurland Belize. Moerassen en diepe valkuilen

tartten eenieder die in de buurt durfde te komen, en muskieten en steekvliegen teisterden alles wat bewoog. Dichte bossen en klimplanten lagen als een ondoordringbare korst over de berg en beschermden haar ware kern tegen nieuwsgierige ogen. De piek keek uit op een meer waarin krokodillen ronddreden als gebarsten houtblokken. Uit het bladerdak van het woud starden grijze apen met witte gezichten naar beneden, vreemd rustig, als kleine geesten van oude mannen. Elders, op open plekken diep in het woud, beslopen in schaduwen gehulde jaguars hun prooi. Als het regende, en dat deed het vaak, stroomden grote, steile watervallen als gesmolten zilver langs de berghellingen.

Het was een prachtig gezicht.

Slechts weinigen hadden de enorme berg ooit gezien; nog minder hadden zijn hellingen beklommen. En maar één man kende zijn geheim.

Hij had de waarheid ontdekt.

De Bottenberg... wás geen berg.

Met zijn pakje stevig tegen zich aan gedrukt haastte de man zich over het paadje naar beneden. De spookachtige apen brulden zachtjes naar hem toen hij voorbij kwam hinken, alsof ze hem aanspoorden nog harder te lopen. Een afgebroken pijlpunt stak uit zijn dijbeen. Bij elke stap schoot er een felle pijn door zijn been, maar hij moest doorgaan. De jagers sloten hem in.

Zijn naam was Henry Bethel.

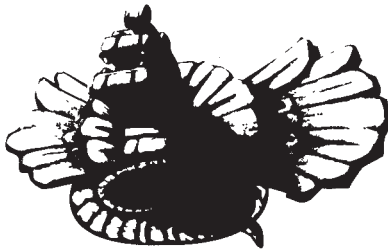
Dr. Henry Bethel.

Professor Archeologie aan de Universiteit van Oxford.

Samen met zijn zeer gewaardeerde collega's Penelope en Richard Ransom had hij de laatste drie maanden van het regenseizoen opgravingen gedaan op de top van de Botten-

berg. Ze hadden een enorme, verborgen voorraad authentieke kunstvoorwerpen blootgelegd: een zilveren jaguarmasker, een kroon van opaal en jade, kleine beeldjes van onyx en malachiet, een gedraaide gouden slang met twee koppen en nog vele andere onbetaalbare voorwerpen uit de klassieke periode van de Mayabeschaving.

Ze hadden hun vondst gedaan in een stenen graftombe boven op de berg. Zelfs nu, tijdens zijn vlucht, kon Henry zich herinneren hoe Penelope Ransom voor het eerst in de graftombe werd neergelaten, aan een touw. Het schijnsel van haar zaklamp verlichtte de oneraardse crypte en de reusachtige sarcofaag die erin stond. Boven op de uit kalksteen gehouwen deksel van de doodskest rustte het meest indrukwekkende kunstvoorwerp: een gouden piramide van meer dan een halve meter hoog met op de top een grote, uit jade gehouwen slang, opgerold, maar met gespreide vleugels – als een draak. Het beeld stelde een mythisch wezen voor.

Kukulkan.

De gevederde drakengod van de Maya's.

De graftombe was een unieke vondst.

En het nieuws had zich al snel verspreid.

Aangetrokken door de geruchten over goud en schatten hadden de rovers twee uur geleden, tegen zonsondergang,

de aanval ingezet. Onder dekking van de schemering en met behulp van geweren, machetes en geschreeuwde dreigementen hadden de rovers het kamp al snel overmeesterd. Toen de aanval net begon, was Henry naar de tent van de Ransoms gerend en had hem leeg aangetroffen. Hij wist niet wat er met Penelope en Richard was gebeurd.

Dat wist hij nog steeds niet.

Hij wist alleen dat hij het pakketje in veiligheid moest brengen.

De Ransoms hadden specifieke instructies achtergelaten.

Hij riskeerde nog een blik omhoog. De vlammen van het brandende kamp waren niet meer te zien. De aanvallers hadden het hele opgravingsterrein met hun fakkels in brand gestoken; ze hadden zelfs de benzinetank van de generator opgeblazen.

Vanaf de top echode een gewerschot naar beneden.

Geschrokken kromp Henry ineen en zijn linkerlaars gleeed weg. Zijn benen sloegen onder hem vandaan. Hij viel hard op zijn achterwerk en begon aan een verraderlijke glijpartij over het laatste stuk van de steile berghelling.

Hij zette zich schrap, maar de modderige aarde was te glibberig na de regen van die dag. Natte palmbladeren sloegen hem in het gezicht en halfbegraven rotsen beukten tegen zijn ruggengraat. Een tak van een doornstruik trok een vurig spoor over zijn wang.

Nog steeds hield hij het pakje stevig tegen zijn borst geklemd.

De berghelling eindigde abrupt en Henry schoot met een kreet van schrik over de rand. In vrije val, zijn voeten vooruit, schoot hij naar beneden en plonsde in een kleine modderige poel aan de voet van de berg. Het was een ondiepe poel, die

ongeveer tot zijn middel kwam. Zijn laarzen sloegen tegen de zanderige bodem en zijn tanden klapten met een luide klik op elkaar. Maar het pakje hield hij nog steeds vast. Hij tilde het boven zijn hoofd om het droog te houden.

Nog een klein stukje...

Het was nog maar een kilometer naar het meer en de boot.

Hij haalde diep adem en probeerde de poel uit te waden – maar zijn benen gehoorzaamden niet. Zijn laarzen zaten tot aan de enkels vast in de modderige bodem van de poel. Hij draaide en trok, maar de zuigende modder hield hem in een onontkoombare greep. Door zijn gespartel zonken zijn benen alleen maar dieper weg. Hij voelde de modder en het zand omhoog klimmen, langs zijn kuiten tot aan zijn knieën.

Nee...

Het water steeg snel tot aan zijn borst. De kilte van de poel drong tot in zijn botten door. Hij wist in welk gevaar hij zich bevond.

Drijfzand.

Hij hield het pakje boven zijn hoofd. Wat nu? Tranen van frustratie en angst maakten zijn blik wazig. Op dat moment viel het rationele deel van zijn brein weg en maakte plaats voor rauwe doodsangst.

Henry staarde omhoog naar de vervloekte berg.

Montaña de Huesos.

De Bottenberg.

En nu zouden zijn botten verenigd worden met al die andere.

Hij was zijn belofte aan de Ransoms niet nagekomen.

Nu Penelope en Richard verdwenen waren, kende nie-

mand de waarheid meer. Hij zag de maan over de scherpe bergkam klimmen en huiverde bij de aanblik. Zelfs die kleine beweging liet hem nog sneller wegzakken.

Modder klom tot zijn middel, het water tot zijn nek.

Het geheim zou met hem ten onder gaan.

In het besef van zijn lot rekte hij zijn nek en keek op naar de berg.

Een berg die geen berg was.

Vanuit Henry's dodelijke gezichtspunt leek de waarheid nu zo voor de hand liggend. De scherpe lijnen, de steile hellingen, de stompe top. De berg leek misschien een natuurlijke heuvel, maar Henry wist dat de eeuwen zijn ware hart hadden begraven onder modder, bladeren, klimplanten en kronkelende wortelstelsels.

In gedachten trok en scheurde Henry die opgehoopte wirwar weg en legde het verborgen hart bloot. Hij zag de vier zijden voor zich, de negen reusachtige treden en de platte top die naar de opgaande zon reikte.

Een Mayapiramide.

De eeuwenoude constructie lag in de nepberg begraven.

Maar dat was niet het diepste geheim van deze berg.

Bij lange na niet.

Henry voelde aan het touw dat stevig om het pakje was gewonden. In gedachten stuurde hij Richard en Penelope Ransom een verontschuldiging en een smeekbede.

Toen het water tot zijn lippen steeg, proefde hij modder. Hij spuugde en hapte naar adem. Hij zag alles wazig. Er dansten lichtjes voor zijn ogen.

Nee, geen lichtjes...

Ondanks zijn paniek zag hij nu scherper.

Door het modderige oerwoud kwamen fakkels dichterbij.

Vlammen flakkerden. Donkere schaduwen vielen weg en onthulden een dozijn krijgers. Ze waren halfnaakt, alleen gekleed in lendendoeken. Hun gezichten waren beschilderd met as en zwarte verf. Sommige kwamen naar voren met gespannen bogen, de stenen pijlpunten op hem gericht. Anderen hielden een geweer in de aanslag.

De jagers hadden hun prooi gevonden.

Uit hun midden drong een grotere gestalte naar voren. De leider van de bandieten. Maar Henry wist dat de mannen net zomin bandieten waren als Montaña de Huesos een simpele berg was.

Ook de aanvallers hielden een duisterder geheim verborgen.

Vanuit de verte hoorde Henry een bekend *womp-womp* echoën. Helikopters spoedden zich naar het brandende kamp. Helikopters van het leger. Henry had voor zijn vlucht nog net een noodsignaal op de radio kunnen uitzenden.

Waren ze maar iets eerder gekomen...

De lange bandietenleider kwam met grote stappen naar voren en liet zich op één knie zakken.

Henry probeerde uit alle macht om het gezicht van de man te zien, maar het licht van de fakkels leek zijn gestalte te mijden. In zijn lange overjas en slappe vilthoed was hij meer schaduw dan man.

Hij stak een houten stok met een gemene ijzeren punt naar voren. Henry snapte dat de man hem geen hulp bood om uit het drijfzand te komen. Hij was op het pakje uit. Henry probeerde het snel onder water te trekken, maar hij was te langzaam. De man deed een uitval met de stok en trok het pakketje tussen zijn vingertoppen vandaan.

Henry probeerde het nog terug te pakken, maar het rees buiten zijn bereik.

De bandietenleider kwam overeind. Met een geoefende zwaai vloog het pakje door de lucht en landde in zijn geopende hand. Henry ving heel even een glimp op van knokige vingers met tot punten gevijlde nagels.

Als klauwen.

Toen gooide de man de stok opzij en begon weg te lopen.

'Bedankt, dr. Bethel.' Het schorre gefluister had een vreemd accent. **'U bent zeer vindingrijk geweest.'**

Henry legde zijn hoofd zo ver mogelijk in zijn nek, zodat zijn lippen boven het water uit kwamen. Hij spuugde zijn mond leeg. 'Je krijgt het nooit te pakken!' Henry's verstikte woorden werden gevolgd door een bittere lach van voldoening.

De leider draaide zich met een ruk naar hem om. Vanonder zijn hoed leken zijn ogen gepolijste schaduwen, glanzender dan de omhullende duisternis, sinister, onnatuurlijk.

Terwijl Henry onder het wateroppervlak zonk, richtten deze vreemde ogen zich op hem en vernauwden zich. Het water verkilde onder die zoekende blik.

Terwijl het water zich boven Henry's hoofd sloot, gaf hij onuitgesproken antwoord op het duistere vermoeden van de leider. *Je bent te laat.*

Hij hoorde de leider roepen. Henry stelde zich voor hoe de man het pakje openscheurde dat hij zo dapper had beschermd. Hij wist wat de man zou aantreffen: een hoop gedroogde palmladeren, opgevouwen en ingepakt.

Door het water waarin hij verdronk, hoorde Henry de bandietenleider een kreet van felle woede slaken. De man had eindelijk begrepen dat niets was wat het leek, hier in de schaduw van de Bottenberg.

De bandieten niet, de berg niet, zelfs een met touw omwikkeld pakje niet.

Allemaal bedrog.

Henry's vlucht was een vals spoor geweest, een spoor dat de jagers weg moest lokken van het échte pad. Terwijl de duisternis viel en Henry in de laatste, eeuwige omarming van het oerwoud wegzong, vormde zich een glimlach om zijn lippen.

Het geheim was veilig en op weg naar de plaats waar het thuis hoorde.

Om verborgen te worden tot het nodig was.

Niemand besteedde aandacht aan het kleine Mayajongetje dat de twee treden naar het postkantoor in Belize City beklimde. Hij had een met touw omwikkeld pakje in zijn handen. Achter hem lag de fel glinsterende oceaan. De jongen en zijn grootvader hadden er een dikke maand over gedaan om de kust te bereiken. Ze moesten voorzichtig zijn, op hun hoede, waakzaam.

Zijn grootvader kende alle oude paden, de geheime wegen van hun voorouders. Hij had de jongen een heleboel geleerd tijdens hun lange reis – hoe je kiespijn kon verzachten door op het verdikte sap van een gomboom te kauwen, hoe je vuur kon maken met vuursteen en tondel, hoe je door het oerwoud kon lopen zonder dat iemand je hoorde.

Maar de belangrijkste les werd niet uitgesproken.

Je belofte nakomen.

De jongen tilde het pakje naar de gleuf van de brievenbus. Hij wilde er heel graag in kijken, maar er waren beloften gedaan. Dus staarde hij in plaats daarvan naar het adres dat op de bruinpapieren verpakking stond. Hij sprak de letters uit.

'North Hampshire... Connecticut.'

Hij stelde zich de lange reis voor die het pakje nog ging

maken. Hij wou maar dat hij het kon volgen. Naar een of ander exotisch land vliegen.

De jongen volgde met zijn vinger de bovenste regel:

MEESTER JACOB BARTHOLOMEW RANSOM

Zo veel namen voor één persoon. De jongen schudde zijn hoofd en liet het pakje door de gleuf glijden. Het kwam met een bevredigende bons op de bodem terecht.

Nu de belofte was ingelost, draaide de jongen zich om. Terwijl hij de trap van het postkantoor weer af ging, fluisterde hij voor zich uit: ‘Meester Jacob Bartholomew Ransom.’

Iemand met zo veel namen moest wel een heel belangrijke persoon zijn.

Misschien een verre prins of heerser.

Toch bleef de vraag aan hem knagen – en dat zou nog jaren zo blijven.

Wie was die meester Jacob Bartholomew Ransom eigenlijk?

DEEL EEN

SUFFE SCHOOLDAGEN

Vanaf zijn tafeltje probeerde Jake de grote wijzer van de klok vooruit te denken zodat de laatste minuten van de geschiedenisles dit zesde uur ook voorbij zouden zijn.

Nog 24 minuten en hij was vrij.

Dan was hij een hele week verlost van school!

Dan kon hij eindelijk eens écht werk verrichten. Hij had de hele vakantieweek al vol gepland: hij ging de rijke ader met schelpenfossielen verkennen die hij in de steengroeve achter zijn huis had ontdekt, hij ging naar een signeersessie van een van zijn favoriete natuurkundigen, die net een boek had uitgebracht met de titel *Vreemde quarks en de diepere quantumgeheimen*, hij ging naar de vierde lezing van een beroemde antropoloog over de kannibalenstammen in Borneo (wie had kunnen denken dat gebakken oog zoet smaakte?) – en nog veel meer.

Nu hoefde alleen de laatste schoolbel maar te gaan om hem uit de gevangenis van Middleton Prep te bevrijden.

Maar zo gemakkelijk zou hij er niet vanaf komen.

De geschiedenislerares, professor Agnes Trout, klapte in haar knokige handen en trok zo zijn lusteloze aandacht. Ze

stond naast haar tafel. Zo mager als een stuk krijt, en net zo droog en stoffig, tuurde de lerares over haar vingertoppen de klas in.

‘We hebben nog tijd voor één spreekbeurt,’ kondigde ze aan.

Jake sloeg zijn ogen ten hemel. *O, fantastisch...*

De rest van de klas was er ook niet blij mee. Door het gekreun dat zich door de klas verspreidde, vertrok de mond van professor Trout tot een nog fermere streep. ‘We kunnen er ook twee spreekbeurten van maken en doorgaan na de laatste bel,’ waarschuwde ze.

De klas kwam snel tot bedaren.

De lerares knikte en draaide zich naar haar tafel. Eén vinger liep langs een lijst namen en ging naar het volgende slachtoffer dat aan de beurt was om een spreekbeurt te houden. Jake vond het grappig om te zien hoe ze haar smalle schouders optrok, dicht naar haar oren. Hij wist wie er volgens het alfabet nu aan de beurt was, maar de lerares had het op de een of andere manier niet zien aankomen.

Ze kwam met een zure trek om haar mond overeind. ‘Naar het schijnt gaan we nu iets van Jake Ransom horen.’

Nieuw gekreun rees op. De lerares probeerde de klas niet eens tot kalmte te manen. Ze had er duidelijk spijt van dat ze er voor de vakantie nog één spreekbeurt door had willen duwen. Maar na bijna een jaar in haar klas wist Jake dat jufvrouw Agnes Trout zweerde bij orde en regels. Haar leerlingen moesten data en namen uit hun hoofd leren; dat vond ze veel belangrijker dan inzicht in de loop van de geschiedenis. Dus nu ze eenmaal voor deze strategie had gekozen, kon ze niks anders doen dan hem naar de voorkant van het lokaal wuiven.

Jake liet zijn boeken en aantekeningen achter. Hij kende zijn spreekbeurt uit zijn hoofd. Terwijl hij met lege handen naar het bord liep, voelde hij de ogen van zijn klasgenoten in zijn rug prikken. Al had hij vorig jaar een klas overgeslagen, hij was nog steeds de op een na langste jongen van de klas. Helaas was het niet altijd goed om op te vallen, zeker niet op de middelbare school en zeker niet als je een jaar had overgeslagen. Toch hield Jake zijn schouders recht toen hij naar voren liep. Hij negeerde de ogen die hem aanstaarden. Wat mode betreft was hij niet bepaald een trendsetter en hij droeg dus waar hij 's ochtends als eerste tegenaan was gelopen (schoon of niet). Een versleten spijkerbroek, een paar gerafelde hoge gympen, een verbleekt groen poloshirt en natuurlijk de verplichte schoolblazer met op het borstzakje het wapen van de school, in goud geborduurd. Zelfs zijn zandkleurige blonde haar voldeed niet aan de laatste opgeschoren trend. Bij hem hing het sluik over zijn voorhoofd.

Zoals bij zijn vader.

Het leek in ieder geval op de laatste foto van Ransom senior, nu drie jaar vermist, verdwenen in de jungle van Midden-Amerika. Jake had die foto altijd bij zich, hij zat aan de binnenkant van zijn aantekenblok geplakt. Zijn ouders stonden erop: Richard en Penelope Ransom, gekleed in kaki safarikleren en gelukzalig glimlachend terwijl ze een Mayasteen met hiërogliefen omhooghielden. De randen van de foto waren zwart en omgekruld van het vuur dat over hun kamp op de heuveltop was geraasd.

Eronder was een stuk pakpapier geplakt. Daarop stond, in zijn vaders handschrift, Jake's naam en het adres van het familielandgoed in North Hampshire in Connecticut. Zes

weken nadat de bandieten het kamp van zijn ouders hadden overvallen, was dat pakje aangekomen.

Dat was nu drie jaar geleden.

Het was het laatste en enige levensteken van zijn ouders geweest.

Jake ging met zijn vingers langs het dunne koord om zijn nek toen hij voor in de klas was aangekomen. Door zijn katoenen shirt voelde hij het kleine voorwerp dat aan het koord hing en plat tegen zijn borstkas lag. Een laatste geschenk van zijn ouders. De geruststellende aanraking hielp hem om zich te concentreren.

Aan de zijkant schraapte de lerares haar keel. ‘Klas, meneer Ransom zal ons iets vertellen over... tja... ik wil eigenlijk zeggen dat zijn spreekbeurt zal gaan over...’

‘Mijn spreekbeurt,’ onderbrak hij haar, ‘gaat over de astronomische kennis en vaardigheden van de Maya’s, gerelateerd aan de verplaatsing van de ecliptica.’

‘Ja, ja natuurlijk. Ecliptica. Heel interessant, meneer Ransom.’ De lerares knikte, misschien net iets té energiek.

Jake vermoedde dat professor Agnes Trout niet helemaal begreep waar de spreekbeurt over ging. Ze liep achteruit naar haar tafel alsof ze bang was dat hij haar een vraag zou stellen. Net als alle anderen had ze vast het verhaal gehoord over de wiskundeleraar, meneer Rushbein. Deze leraar had een zenuwinzinking gekregen nadat Jake voor de hele klas een van zijn wiskundige stellingen had weerlegd. Nu bekeken alle leraren op school Jake met een glimp van onrust in hun ogen. Wie zou de volgende zijn?

Jake pakte een krijtje en schreef een paar berekeningen op het bord. ‘Vandaag zal ik laten zien hoe de Maya’s gebeurtenissen als zonsverduisteringen konden voorspellen, zoals wij

bijvoorbeeld volgende week dinsdag gaan meemaken –’

Een propje papier raakte het bord vlak bij zijn hand, waardoor het krijtje met een luid gepiep tegen het bord in tweeën knapte.

‘Konden ze dat ook voorspellen?’

Jake kende die stem. Craig Brask. Speelde *American football*. Was lijnverdediger in het *junior varsity football team*. Terwijl Jake een klas mocht overslaan, was Craig blijven zitten. Sindsdien was Jake het mikpunt van die gespierde troglodiet geworden.

‘Meneer Brask!’ verklaarde professor Trout. ‘Ik accepteer geen schelmerij meer van u in dit lokaal. Meneer Ransom heeft met respect naar úw verslag geluisterd.’

Met respect? Craigs spreekbeurt ging over de Slag bij Little Bighorn. Hij had zelfs het einde fout: *Die indianen kregen het goed om hun oren!*

Toen het gehinnik eindelijk bedaarde, haalde Jake twee keer diep en kalmerend adem en bereidde zich voor om verder te gaan. Tijdens de voorbereiding op deze spreekbeurt had Jake diepgravend onderzoek gedaan naar de astronomische kennis van de Maya’s: hoe kwamen ze aan die kennis, hoe kon het dat ze zo veel wisten van de grote beweging van de kosmos? Door dit soort onderzoek voelde hij zich dichter bij zijn ouders. Het was hun levenswerk geweest.

Maar nu, terwijl hij hier voor het bord stond, voelde Jake achter zich de verveling van de klas. Hij schudde even zijn hoofd, pakte de wisser en veegde alle berekeningen uit die hij al had opgeschreven. Dat wilde de klas helemaal niet horen. Hij draaide zich om zodat hij zijn klasgenoten recht in de ogen kon kijken, schraapte zijn keel en begon met een krachtige stem te spreken.

‘Het is algemeen bekend dat de Maya’s ritueel mensen offerden. Ze sneden zelfs het hart van hun slachtoffer eruit – en aten dat dan op.’

De plotselinge wisseling van onderwerp veegde de veelede uitdrukking in één klap van de gezichten.

‘Dat is echt ziek,’ zei Sally Van Horn vanaf de eerste rij, maar ze ging rechter op haar stoel zitten.

Jake tekende de omtrek van een menselijk lichaam op het bord en beschreef tot in detail de manier waarop de rituele offers plaatsvonden: van het soort messen dat voor het slachten gebruikt werd, tot de manier waarop het bloed van het altaar werd opgevangen in speciale kommen. Toen de bel eenmaal ging, bewoog er niemand. Eén leerling stak zelfs zijn hand op en riep: ‘Hoeveel mensen hebben ze gedood?’

Voordat Jake antwoord kon geven, gebaarde mevrouw Trout dat hij moest stoppen. ‘Ja, heel interessant, meneer Ransom. Maar ik denk dat het zo wel genoeg is voor vandaag.’ Ze zag een beetje groen, misschien omdat Jake net had beschreven hoe de Maya’s beenderen en ingewanden gebruikten om het weer te voorspellen.

Jake verborg een kleine glimlach toen hij het krijt van zijn handen sloeg en naar zijn tafel terugging. Een paar leerlingen klapten aan het eind van de spreekbeurt, maar zoals gewoonlijk werd hij door de meeste genegeerd. Hij keek hoe de anderen in groepjes van drie of vier het lokaal verlieten, lachend, ginnegappend, grinnikend.

Omdat hij nieuw was in de klas, had Jake nog met niemand echt vriendschap gesloten. Dat vond hij ook prima. Zijn leven was al vol genoeg. Vastbesloten om in de voetsporen van zijn ouders te treden, moest hij zichzelf – in lichaam en geest – op dat doel voorbereiden.

Toen hij bij zijn tafeltje kwam, pakte hij zijn rugzak en zag dat zijn aantekenboekje nog steeds was opengeslagen. Hij stond even stil en keek naar de foto van zijn ouders aan de binnenkant van de kaft, deed het boekje toen dicht, hees zijn tas op zijn rug en liep naar de deur.

Hij was in ieder geval een week van school af.

Nu kon er niks meer misgaan.

Jake haastte zich in de stralende aprilzon de marmeren schooltrappen af en liep naar zijn mountainbike.

Helder gelach trok zijn aandacht naar links. Onder een van de bloeiende kornoeljes op het schoolplein stond zijn zus Kady. Ze leunde tegen de boomstam, gekleed in het geel en goud van het eerste cheerleaderteam. Ze zag er net zo uit als de drie andere meisjes die om haar heen stonden, maar ze was duidelijk hun aanvoerster. Ze hield ook de aandacht gevangen van een dozijn jongens uit de bovenbouw, allemaal in sportjacks met het schoolembleem erop.

Ze lachte opnieuw om iets wat een van de jongens zei. Ze gooide met een geofende zwaai haar hoofd in de nek, zodat haar blonde haar, dat maar een paar tinten lichter was dan dat van Jake, als een waterval over haar schouders viel. Ze strekte haar been als om haar spieren los te maken, maar Jake wist best dat ze dat vooral deed om haar lange benen te laten zien, en haar nieuwe zilveren enkelbandje. Ze probeerde de aandacht van de aanvoerder van het footballteam te trekken, maar hij leek meer geïnteresseerd in een wedstrijd schouderduwen met een teamgenoot.

Eén kort moment zag Kady dat Jake eraan kwam. Haar ogen vernauwden zich waarschuwend: dit was verboden terrein.

Jake maakte een omtrekkende beweging. Hij versnelde zijn pas, bereid om met een grote boog om de verzamelde elite van het Middleton prep heen te gaan. Omdat hij zo'n geconcentreerde poging deed, zag hij Craig Brask pas toen die zo ongeveer tegen hem opbotste.

Een grote arm schoot uit en ramde een handpalm tegen Jake's borstkas. Vingers grepen zijn shirt vast. 'En waar ga jij naartoe?'

Craig Brask was een kop groter dan Jake en twee keer zo zwaar. Craigs rode haar was tot stekeltjes geschoren en hij had zo veel sproeten in zijn gezicht dat het leek alsof hij altijd bloosde. Hij had de mouwen van zijn schoolblazer opgerold om zijn aapachtige onderarmen te showen.

'Laat me los, Brask,' zei Jake waarschuwend.

'Of anders?'

Inmiddels kwamen er anderen om hen heen staan. Er klonk geginnik uit de menigte.

Toen Craig zich omdraaide om naar zijn publiek te grijnzen, reikte Jake omhoog, greep Craigs duim vast en draaide hem om. De afgelopen drie jaar had Jake meer bestudeerd dan oude beschavingen. Hij had zijn lichaam net zo voorbereid als zijn geest, door drie keer in de week taekwondolesen te nemen.

Craig snakte naar adem terwijl Jake zich uit zijn greep bevrijdde. De grote jongen struikelde achteruit.

Hij wilde niet dat het gevecht uit de hand zou lopen, dus draaide Jake zich om en zette koers naar zijn fiets. Maar Craig deed een uitval en greep Jake bij zijn kraag; hij liet hem niet gaan.

Jake voelde het dunne gevlochten leren koord om zijn nek knappen onder die druk. Het gewicht dat eraan hing, gleed

over zijn buik naar beneden tot waar zijn shirt in zijn spijkerbroek was gepropt.

Woede vlamde in hem op, witheet en verblindend.

Zonder erbij na te denken, draaide Jake zich om en gaf Craig een rondwaartse trap tegen zijn borst.

Craig vloog achteruit en landde plat op zijn rug. Jake's standbeen gleed uit in het gras en hij viel hard op zijn achterwerk zodat zijn tanden op elkaar klapten.

Iemand riep: 'Kady, is dat niet je broer?'

Jake wierp een blik over zijn schouder. De elite van Middleton prep draaide als één man in hun richting, inclusief de aanvoerder van het footballteam.

Fronsend kwam Randy White naar ze toe. De rest volgde zijn voorbeeld en liep achter hem aan, ook Jake's zus.

Toen hij bij ze was, wees Randy naar Craigs neus. 'Brask, laat dat joch met rust.' Het gezag in zijn stem nodigde niet uit tot discussie.

Craig wreef met een boze blik over zijn gekneusde borst.

Randy stak zijn hand uit om Jake overeind te helpen, maar het lukte hem op eigen kracht. Hij wilde geen hulp. Hij veegde de kont van zijn spijkerbroek schoon. Randy haalde zijn schouders op en liep weg, maar niet voor hij 'vreemde snuiter' had gemompeld.

Toen de elite langzaam wegliep, bleef Kady achter. Ze pakte Jake bij zijn elleboog en bracht haar mond vlak bij zijn oor. 'Probeer me niet de hele tijd voor gek te zetten,' siste ze met opeengeklemd tanden.

Jou voor gek zetten?

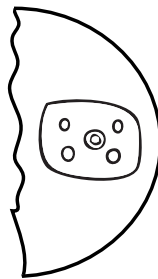
Jake schudde zich los uit haar greep en keek haar net zo woedend in de ogen. Al waren ze even lang, Katherine Ransom was wel twee jaar ouder.

Jake werd nog roder dan tijdens het gevecht. Niet in staat om een woord uit te brengen, trok hij het gebroken koord onder zijn shirt vandaan. Het voorwerp dat eraan hing, viel in zijn geopende hand.

Een gouden munt. Of eigenlijk een halve gouden munt. De hele munt was in twee grillige helften gebroken, met op iedere helft een Mayabeeltenis. Hij schitterde in het zonlicht en trok Kady's blik. Haar linkerhand ging naar haar eigen hals. Haar helft van de gouden munt hing aan een dunne gouden ketting om haar nek.

De twee muntstukken hadden in het pakje gezeten dat drie jaar geleden was verstuurd, samen met het logboek van hun vader en het schetsboek van hun moeder. Ze wisten allebei niet waarom het pakje verstuurd was of wie het op de post had gedaan. Sindsdien hadden Kady en Jake de gouden aandenkens altijd om hun hals gedragen.

Jake keek neer op het stuk in zijn handpalm. Het zonlicht reflecteerde op het glimmende goud en liet het symbool op zijn helft van het muntstuk helder glanzen. De symbolen werden *hiërogliefen* genoemd.

De hiëroglief op zijn munt stond voor het Mayawoord *be* (uit te spreken als *bee*), ofwel weg.

Jake vroeg zich voor de duizendste keer af wat het betekende. Het moest belangrijk zijn. Terwijl hij zijn zus de rug toekeerde, propte hij de munt in zijn zak en beende stram naar zijn vastgeketende mountainbike.

Al snel trapte hij ervandoor. O, wat zou hij ervoor geven als hij nooit meer terug hoefde naar die stomme school.

Maar hij schudde zijn hoofd.

Nee, zijn hart was te vol van die ene wens om zich nog druk te maken over welke andere wens dan ook.

Tijdens het fietsen legde hij een hand op zijn broekzak. Hij wreef met zijn palm over de munt, door de spijkerstof heen, wreef hem op als de lamp van Aladdin.

Jake had in zijn hart maar plek voor één wens: hij wilde uitvinden wat er met zijn vader en moeder was gebeurd.

Daarom werkte hij zo hard.

Als hij ooit de waarheid over de verdwijning van zijn ouders wilde ontdekken – misschien waren ze wel gedood – moest hij eerst net als zij worden. Zo vader, zo zoon. In hun voetsporen treden.

Met hernieuwde vastberadenheid kwam Jake uit het zadel en vocht zich een weg omhoog, de lange heuvel op, naar huis.

Al het andere was onbelangrijk.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Jake Ransom and the Skull King's Shadow*

© 2009 James Rollins

Verschenen bij HarperCollins Children's Books, een imprint van
HarperCollins Publishers

Voor deze uitgave:

© 2010 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagafbeelding: Wil Immink Design

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Kaart: Gary Tong

Illustraties: Joel Tippie

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elek-
tronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere ma-
nier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2757 1

NUR 283, 284